
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ÜDVÖSSÉG

Efezus 6,10-17

2018. DECEMBER 2.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 2Korinthus 6,1-10

Imádkozunk! (Sepsiszetgyörgyi testvérgyülekezetünk imádságával). Felséges Isten, mennyei Atyánk, hálával köszönjük jószágodat, mellyel a hitben megtartod földi népedet. Áldunk Atyánk, hogy örök ígéreteidre figyelő hit útján vezetsz, és megerősítesz abban igéd tanítása és lelked ereje által. Bocsásd meg Istenünk, hogy a bűneink miatt sokszor csak a láthatókra nézünk. Valljuk Urunk, hogy hitben járunk, nem látásban, mégis most, advent első vasárnapján alázattal kérünk, amit egykor a tanítványok kértek, növeljed a mi hitünket. Kérünk Atyánk, növeljed a hitünket az eljövendő ciklusban, növeljed bizodalmunkat házastársunkban, gyermekeinkben, szüleinkben, hittestvéreinkben, a gyülekezetünk tagjaiban, szolgálattévőiben, növeljed a hitünket arra nézve, hogy az elkövetkező nemzedékek számára is jövőt készítettél. Üdvösséget, melyet szemeinkkel még nem látunk, de teljes szívvel akarunk hinni. Alig-alig pislákoló hittel kérünk, gondviselő Urunk, kegyelmeddel vezesd naponként a Te népedet, az ifjakat, az időseket, az erőseket, a gyengéket, a munkálkodókat és megfáradtakat. Segítsd az árvákat, elhagyottakat, özvegyeket, ápold és gyógyítsd testi és lelki sérüléseinket, vigasztalj szomorúságunkban és kétségeinkben, hogy Igéddel bátoríthassuk mi is megsebzett testvéreinket. Urunk, testvérgyülekezetünkkel együtt Krisztusra nézve, mint szüntelen adventben élők kérünk, áldd meg életünket, hogy egymás hite által épülve, a szeretetben megerősödve szolgálhassunk a Te neved dicsőségére hitvalló élettel és cselekedettel. Ámen

Textus: Végezetre, atyámfiak, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötéttségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl

az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába, és felsarúzván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével; mindezekhez fölvenn a hitnek pajzsát, a mellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde. (Efézusi levél 6,10-17.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A múlt alkalommal egy régi barátomra, aki katona ideje alatt minden nehézséget kibírt, csak az éjszakai riadót tűrte nehezen, amikor pillanatok alatt fel kellett öltözni. Felöltözés. Az apostol itt többször mondja: Isten fegyvereit öltözzétek föl, vegyétek föl, vegyétek magatokra! Mi lelki és kozmikus harcot folytatunk, mondja az apostol, és a hasonlatul vett fegyverekhez egészen pontosan megmondja az öltözés mozdulatait is. Tehát, öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét, mondja, de a legjobban így lehetne fordítani: *öltözzetek bele* Istennek minden fegyverébe, vagy vegyétek magatokra ezeket a fegyvereket. Ezt egyszer megismétli, de már másik szóval, amikor azt mondja: csatoljátok fel az övet. Vagyis, részletezve, a katona testére ráborítja a páncélt, befűzi a csizmát (vagy lábára kötözi a sarut), kézbe veszi a pajzsot, és fölveszi, vagyis fogja és fejére teszi a sisakot, majd kézbe veszi a kardot. A részletes leírás éppen úgy illeszkedik a hadi viselethez, ahogy mi is a megfelelő szóval mondjuk: a cipőnket befűzzük, a sapkánkat a fejünkre húzzuk, a sálát a nyakunk köré tekerjük, az inget begomboljuk, a nadrágot felhúzzuk. És ez arra csábít, hogy kezdjük még tovább részletezni, és csináljunk az allegóriából szuperallegóriát. Én sok szép magyarázatot, buzdítást és intelmet olvastam ennek kapcsán. A leghíresebb talán Erasmusé, aki a Militia Christi-ben gyönyörű allegóriákat sorol és ekként taglalja, hogyan kell a Krisztus katonájának helyállnia.

Egy másik megjegyzés is idetartozik. Olykor – s nyilván tehetnék ezt többet is a gyülekezeti tagok, de irgalmasok hozzám –, ritkán megjegyzést kapok, mondván: tiszteletes úr, a szószéken prédikálni kellene és nem teologizálni. Ezt néha dicséretnek, mert nagyon szeretek teologizálni, de így van, prédikálni kell. Most mégis teologizálni is fogok. Éspedig azért fogok teológizálni, mert a teológiának az a feladata, hogy a lehető legpontosabban próbálja feltérképezni és bemutatni az anyaszentegyház élettevékenységeit. Az a teológia tiszte hogy minden élettevékenységünket helyes vonatkozásba hozza Istennel. Ha pedig harcról beszélünk, mely nem vér és test ellen való tusakodás, hanem levegőbeli hatalmasságok ellen, e világ sötétségének világbírói ellen, kozmikus és spirituális hatalmak elleni küzdelem, akkor tiszte a teológiának az is, hogy e harc minden jellegzetességére és leginkább, végső céljára is emlékeztessen bennünket. Legelőször is, látnunk kell, hogy ezt a lelki harcot csak tiszta eszközökkel lehet megvívni. Pál apostol a börtönből, nagy lelki harcai közepette, azt írja

Timótheusnak, hogy csak az kap jutalmat, aki szabályszerűen küzd. Dunántúlon egy kismemesi címeren láttam ezt latinul is: nisi legitimite certaverit – csak az koronáztatik meg, aki szabályszerűen küzd (2Tim 2,5). Hiába küzd valaki, jutalma csak akkor lesz, koronát csak akkor nyerhet, ha szabályszerűen küzd. A mi kezünkben *igazság, igazságosság, békesség, hit, üdvösség és ige* van, ezek az Isten fegyverei. Pál ezt a korinthusiaknak írt maga-ajánlásában is felhossa, amikor mély és megrendítő szavakkal jelzi, hogy milyen eszközeink vannak és milyen módon küzdünk. Így sorolja: *tisztaság, tudomány, hosszútűrés, szívesség, Szent Lélek, tettetés nélkül való szeretet, igazmondás, Isten ereje. Ezek az igazságnak jobb és bal felől való fegyverei.* (2Kor 6). Ha nem ezekkel küzdünk, akkor nem szabályszerűen küzdünk, és akkor nem koronáztatunk meg.

Egyszóval, úgy kell nekünk tisztának maradnunk, hogy közben mindenféle szennyet ránk hordanak. Szinte már lehetne azt mondani, hogy a 21. században magától értetődővé lett, hogy ha valami baj támad itt a nyugati kultúrában, nyomban a keresztyéneket teszi felelőssé, mondván, itt mindent ez a kétezer éves keresztyénség rontott el. És hordják ránk a szennyet – néha okkal, de többnyire ok nélkül. Szinte nem is tudjuk a keresztyénség szót másképpen, csak védekező módon kimondani; templomról, egyházzól, hitről, hívőkről, papokról nem is szólok. Keresztyénség! - jaj, azonnal magunk elé tartjuk védekezőn vagy háritván a kezünket, sokszor még keresztyén körökben is. Még keresztyének közt is megesik, ami velem gyakran, ahogy beszélgetek valakivel, és kiderül, hogy én református vagyok. Mire az illető: én katolikus vagyok, ugye, nem baj? Miért kell emiatt védekezni? Aztán ülök a vonaton, megyek a metrón valahova, s ül velem szemben valaki, olvas valamit. A könyvnek zipp-záras borítója van. Máris kitalálom, hogy Bibliát olvas, de úgy tartja maga előtt, hogy a beavatottakon kívül más csak találgathat. Milyen lenne, ha valaki egy jó nagy Károli-val, feketével borítóssal, arany betűkkel: Szent Biblia, beülne közénk a vonaton, s tartaná jó magasra és úgy olvasná? És közben bólogatna meg sóhajtozva, meg mutatná nekünk is, hogy bizony ezt kellene olvasnunk nekünk is?

De menjünk mélyebbre! Úgy kell becsületesnek lennünk, hogy azt tapasztaljuk, folyamatosan becstelennül bánnak velünk, sőt elbánnak velünk. Úgy kell az igazságot képviselni, hogy folyamatosan mindent hazudtolnak. Ma a legmagasabb árfolyamon a mindennek a kétségbevonása áll, miközben, szörnyű paradoxon, borzalmas hiszékenységben vergődnek az emberek. Úgy kell igazságosnak lennünk (s erről már szóltam), hogy közben az igazságosságot és méltányosságot folyton a visszájára fordítják. Igazságot akarunk és becsaptak bennünket, aztán meg ránk mutogatnak ujjal. És úgy kell hinni, hogy ma a babona a sikerágazat. Virágzik az ezotéria. Úgy kell üdvösséget remélni, hogy közben pokol a világ. Azt mondja a francia filozófus, vagy inkább politikai aktivista, Sartre, hogy a másik

(a másik ember) a pokol. S a pokol nem lent, az alvilágban van, hanem itt van. A másik ember a pokol. Úgy kell nekünk jót remélni és az ígére támaszkodni, hogy minden tele van nemet mondással. Mi tudjuk, hogy azért kell ígét mondani, és azért kell ígét mondani, azért kell hitet vallani, mert mind igenek és ámenek, amik Isten szájából kijöttek! S közben a tagadás divatja járja.

De megfordítva is így van ez. Éppen ezen körülmények között, és éppen azért kell tisztának maradni, mert tele van a világ szennyel; éppen azért kell becsületesnek lenni, mert becstelenségben vergődik az ember; éppen azért kell az igazságot képviselni, mert belefulladásunk a cinizmusba; és azért kell igazságosnak lenni, minden mérlegen csalnak, legyen az bolti mérleg, nemzetgazdasági statisztikai mérleg, uniós jelentés, ENSZ jelentés, környezetvédelmi tanulmány, bármit tesznek ezekre a mérlegekre, azok nem azt mutatják, ami a valóság. Azért kell hinni, mert a hiszékenység nem holmi könnyelmű játék, végzetes következményei vannak, és lám, az ember a saját jó világát is lerombolja, hiszékenyen úgy gondolja, hogy következmények nélkül megethet bármit. És éppen azért kell üdvöt remélni, mert szabadság és szabadság nélkül valóban pokol a világ. És éppen azért kell Isten ígérére támaszkodni, mert az Isten örökérvényű szava, melyben benne foglaltatik szeretetének, üdvszerző kegyelmének örökkévaló döntése.

A teológusok régen az egyház valóságának két dimenzióját különböztették meg. Eszerint amíg a földön zarándokolunk, amíg itt vagyunk a múlandóságok közepette, amíg tart a misszió és Krisztus kigyújt bennünket a világból, és egybe gyújt Igéje és a szentségek köré, addig az egyház küzdő egyház, harcoló egyház, ecclesia militans. Ezzel nem azt akarták mondani, hogy az egyház voltaképpen hadsereg, és hogy mi tulajdonképpen katonákat toborzunk, csak nem mondjuk meg előre, hanem majd kiderül a végén, hogy mégiscsak katonák a hívek. Sokkal inkább a Krisztusban való életünk küzdelmes jellegét akarták kidomborítani. Életünk most küzdelem, tele harccal, birkózással –, tehát fel kell öltözni az Isten fegyvereit. Továbbá sajátos viszonyulást is jeleztek ezzel, ahogy Pál apostol mondta ugyancsak, a Timótheushoz írott levélében, hogy egyetlen katona sem elegendik bele a köznapi foglalatosságokba, vagyis a katona nem szánt, vet, a katona nem kereskedik, a katona nem alkusz, a katona nem létesít kelmefestő műhelyt, és sorolhatnám a tisztas iparos foglalkozásokat. És pedig azért nem elegendik e világ dolgaiban, hogy tetszésére legyen annak, aki őt harcossá avatta. (2Tim 2,4). Vagyis a katonának harcra készen kell lenni mindenkor.

Élnek rokonaim Délvidéken, az egykori Jugoszláviában, az egyikük, aki letöltötte a szolgálati idejét a jugoszláv hadseregben tartalékos lett. Egyszer lakodalomban voltunk Magyaritobbén, s akkor megmutatta nekem kulcsra zárt vasszekrényét kinyitva a teljes menetfelszerelését. Nekem legjobban a gázárc tetszett, a karabélyt nem adta a kezembe, de volt ott

rohamsisak, menetruha, ásó, minden, ami hadba vonuláskor vinnie kellett volna. Földműves ember volt, s hívták volna, tán még a lovakat sem foghatta volna be istállóba, hanem futhatott volna kinyitni a szekrényt, felöltözni, harcba menni. Ezt fokozza Pál. A római hadseregnek nem voltak tartalékosai, vagyis, a képhez igazodva, akiket Krisztus harcossá avatott, azok már nem avatkoznak be a köznapi dolgokba. Mondom a köznapi dolgokat: nem szennyezik a másikat. Ők maguk sem akarnak és másokat sem hagynak becstelenségben vergődni. Nem élvezik a cinizmust, nem mérnek hamis mérleggel, nem engedik, hogy a hiszékenység mindent leromboljon. Szabadságot akarnak adni és szabadságban élnek és Isten örkérvényű Igéjére támaszkodnak.

Ugyanakkor, a teológusok beszélnek ecclesia triumphans-ról is. A küzdő egyházat látjuk harcokban, küzdelmekbe bonyolódva, a világnak mindenféle bajának kellős közepén, merthogy mi keresztyének önmagunk kortársai vagyunk. Ugyanakkor tudunk a egyház diadalmas egyházzól, az ecclesia triumphansról, és ennek azok a tagjai, akik már előttünk elmentek, csatlakoztak az angyalokhoz és együtt örvendeznek a mennyei trónus előtt, és ahogy a Jelenések könyvében olvassuk, szót emelnek érettünk. A megölettek és mártírok lelkei kiáltanak, hogy meddig hagyja még Isten, hogy az övéi, az ő szentjei kárt lássanak, üldöztetést szenvedjenek ebben a világban?! Hozzájuk, az üdvözültekhez fogunk mi is csatlakozni. Ez a Heildebergi Káté szavának titkos mélysége, amikor azt tanítja: Krisztus egyházának tagja vagyok, és örökre az is maradok!

Most tehát az üdvösségről beszélünk, mert az apostol az üdvösség sisakját is Isten fegyverei közé sorolja, mondván: vegyétek azt is fel. Főnt van az öv, a mellvas, a saru, kezetekben a pajzs, vegyétek hát a sisakot is, tegyétek fel az üdvösség sisakját. Az üdvösség különleges szó, mert többszörös jelentése van. (Megszámoltam, az Ószövetségben az üdvösség szó 77-szer található. Aki szereti a számmisztikát, gondolkodjon rajta.) Elemi módon a pusztá megmenekedés jelenti. Amikor a zsoldáros segítőről, vagy szabadítóról, vagy megmentőről beszél, azt bármelyik esetben úgy is lehetne fordítani, hogy: üdvözítő. Üdvözítő az, aki a segítségemre van. Kihúz a vízből, kiszabadít a forgatag kellős közepéről, kiragad a halálos veszedelemből. A 18. zsoldárban, Dávid énekében, aki azért magasztalja az Urat, mert megszabadította a halálból, így énekel: «az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm, Ő az én kősziklám, benne bízom, Ő az én pajzsom, üdvösségem, megmenekedésem szarva, menedékem. Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségemtől. A halál kötelei vettek körül, az istentelenség árja megrettentett engem. A Seol kötelei vettek körül, a halál tőrei fogtak meg engem. Szükségemben az Urat hívtam, az én Istenemhez kiáltottam, szavamat meghallotta templomából; kiáltásom eljutott fülébe.» Ugyanitt Dávid az üdvösséget pajzsának nevezi, Istent pedig üdvössége Istenének. Isten az üdvösség Istene, Isten a szabadító, Isten a megsegítő. Isten a segítség.

De erről még sok-sok zsoldárban énekel Dávid, hálaadással, mert betegségből is megszabadít, igen, betegségből is; és ha a halál árnyéka völgyében járunk és összenyomja szívünket a haláltól való félelem, ő abból is megszabadít. És akkor is megszabadít, amikor körül vesznek bennünket és reánk rontanak. Valaki nemrégén mesélte, hogy őt egy életre megsebezte az, amikor kisiskolás korában a iskola folyosóján négyen-ötven körülvettek és kezdték lökdösni, döfölni, csúfolni, pikkelni, elgáncsolni, vihorásztak rajta, ő pedig segítségért kiáltott, de a pedellus oda se nézve elvonult az iskolafolyosón. És nem volt segítség. Nem az sebezte meg őt igazából véve, hogy bántották (az is persze), hanem az, hogy segítségért kiáltott és nem jött segítség.

A zsoldárok sorában panaszénekeket is olvasunk, és a prófétáknál is találunk panaszénekeket, és a panaszokba bele van foglalva a szabadításért való a könyörgés, vagy éppenséggel a súlyos sóhaj, hogy távol van a segítség, vagy késik az üdvözítés, messze a kiszabadító kegyelem. Leginkább az rendít meg bennünket, amikor halljuk Krisztust a kereszten a zsoldárt énekelni: «Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem, távol van tőlem a segítség!» – így fordítja az új fordítás. A régi így fordítja: «távol van tőlem a szabadulás!» Én pedig most így fordítom: «távol van tőlem az üdvösség!» – így énekel az üdvözítő! Ha koncentráltan akarunk mindent belefoglalni a panaszainkba, a hiányaink summájába, és a könyörgéseinkbe, ebbe a fájdalmas felkiáltásba bele tudjuk foglalni: távol van tőlem az üdvösség. És van az üdvösség szónak egy transzcendens értelme is. Az üdvösség: szabadulás, márpedig bűnből való szabadulás is, vagyis megszabadulás minden nyomorúságunknak az okától: kiszabadulás az Isten elleni lázadásból (és a lázadók bandájából), oldódás az elidegenedésből (és a végtelen magányból), szabadulás az ellenségeskedésből (Isten ellenségeitől), a hitetlenségből (és a hiszékenyektől), a bizalmatlanságtól (és a cinikusok seregétől), a szeretetlenségből (és a világ gyűlölők armadájából). Igen, ez a hit célja: megszabadulni ezektől. Azt mondja Péter apostol, amikor a babilóniai keresztyéneket dicséri, akiknek a levelét írja: elértétek hitetek célját, ami az üdvösség (1Péter 1,9). Ez a hit nagy célja, ez a hit nagy munkája bennünk, hogy elengedjük az elidegenedést, hogy megszűnjön az Istennel szembeni bizalmatlanságunk, hogy végre kiszabaduljunk a hitetlenségnek és a hiszékenységnek a halálos csapdjából, és tudjunk szeretni igazán és teljesen. Ezekért pedig csak szabályszerűen lehet küzdeni.

Amikor Jézus azt mondja Zakeusnak, ma lett üdvössége ennek a háznak (Lukács 19,9), akkor erről a transzcendens dimenzióról szól. Ugyan miből kellett volna Zakeust megszabadítani? Fő vámszedő volt, főnök, jól ment neki az élet, nagy háza volt Jerikóban, irigyelték és félték tőle. Földi értelemben csodálatos karriert futott be. De amikor azt mondja Zakeus, hogy igazságos leszek, és négyszer annyit adok vissza, mint amennyit patvar-

kodással, igazságtalansággal, méltánytalansággal elvett másoktól, azt fejezi ki, hogy Jézus jelenlétében és áldásában megnyílt számára a mennyei távlat. Erre mondja Jézus: ma lett üdvössége ennek a háznak. És ezt kiáltotta Pálékra a jövendőmondó lélektől megszállt leányka is: ők azok, akik üdvösség útját hirdetik (ApCsel 16,17), vagyis azt, hogy miképpen találod meg a szabadulást, hogyan lesz a tiéd segítség, hogyan jutsz el gyógyulásra, vagy még pontosabban, hogyan hozza el mindezt Isten és kínálja föl neked. Majd Pál azt mondja a Római levélben: szívvel hiszünk az igazságra és szájjal teszünk vallást most az üdvösségre (Rm 10,10).

Summa: Jézus Krisztus az üdvösségszerző. Karácsonykor, amikor megjelentek Betlehem mezéjén az angyalok és dicsőség-éneket énekeltek, azt mondja az angyal a pásztoroknak: ne féljeteK, mert nagy örömet hirdetek nékteK, íme született nékteK megtartó – hadd fordítsam úgy, ahogy lehetne: született nékteK üdvözítő (Lukács 2,11). Hát vegyeteK fel az üdvösség sisakját!

Mint korábban jeleztem, Ézsaiás próféta használja először ezt a kifejezést: az üdvösség sisakja (Ézs 59,17), lám, Istenen van az üdvösség sisakja, és eljön, hogy megszabadítsa népét. Pál ezt a képet is használja itt, az Efézusi levélben. A sisak a fejet védelmezi, és éppen azért, mert, ha tusakodásban vagyunk, és cselt vetnek nekünk, vagy machinációt vetnek be ellenünk, akkor a fejünk a legkevésbé védett. Ezért találták ki régen a sisakot, és nélküle nem nagyon ment katona a harcba. Lehet, hogy mellvértre nem tellett, lehet, hogy a pajzsot kiverték a kezéből, de a sisak a fején volt. Szokták mondani, hogy fejben dől el minden. Ez nem teljesen így van, hiszen a szívnek is megvannak az érvei (ahogy Pascal mondja), de ha megsérül a fejünk, akkor mindennek vége! Hiszen minden érzékünk a fejünkön van: a szemünk, az orrunk, a fülünk, a nyelvünk, ha ezeket elveszítjük, akkor csak egy érzék marad, és csak tapogatjuk, mint vakok a falat (ahogy Ézsaiás próféta mondja). Aki győz, és pedig szabályszerű küzdelemben győz, az koronát kap. Non coronatur nisi legitime certaverit - mondja Pál. Fogjátok hát a sisakot, tegyeteK fel. Fogadjátok el az üdvösség sisakját Jézus Krisztus kezéből! Igen, ezt így is lehet fordítani: az üdvösség sisakját fogadjátok el, és pedig Jézus Krisztus kezéből, hiszen Jézus Krisztus szabályszerűen küzdött meg és szép győzelméért Ő koronát kapott. De előbb - mert szabályszerűen küzdött -, felvette a töviskoronát. És azért vette fel a töviskoronát, hogy aztán majd, ha nekünk kell megharcolnunk a hit harcát, és felvettük hozzá az üdvösség sisakját, majd az üdvösségkor azt letegyük, és a sisak helyett mi is egy koronát vegyünk föl. Krisztus a fájdalomak, a töviseknek, a vereségnek, az elhagyottságnak, az üdvösség hiánynak a töviskoronáját hordozta, hogy mi majd, éppen ellenkezőleg, az az irgalmasságnak a koronáját kapjuk; ahogy a 104. zsoltár mondja: Isten megváltja életedet, és irgalmassággal koronáz meg. Ez az igazság koronája, amelyről Pál beszél: eltétetett nékem az igazság koronája (2Tim 4,8), mert most még harcolok,

most még küzdök, most még végig futom a küzdőteret. Jakab apostol ezt az élet koronájának nevezi (Jak 2,10), Péter pedig a dicsőség mennyei koronájának (1Péter 5,4).

Föl hát a sisakot, kedves testvérek, mert koronát remélünk! Amíg itt vagyunk, küzdünk és harcolunk, addig sisak való a fejünkre. Ez a küzdő egyház valósága. Ám boldog reményben tekintünk előre, mert üdvösséget remélünk, amikor már nem kell harcolnunk, hanem diadalt ülünk a mi győzedelmes Krisztusunkkal, és a fejünkön lesz, amit tövisekkel szerzett meg nekünk, a dicsőség koronája lesz. Ámen